

Concertgebouw-Orkest.

Solist: **Rachmaninoff.**

Men meldt ons uit Den Haag:

Als **Rachmaninoff** speelt en ons onmiddellijk onder de bekoring van zijn grandioos-meeslepend, nu eens vurig-hartstochteijk, dan weer verrassend teeder piano-spel brengt, wolks geniale eigenschappen van stijl en techniek onze gedachten naar het midden der vorige eeuw terugvoeren, dan is het alsof Liszt en Chopin herleefden.

Vanavond heeft deze Grootvorst onder de hedendaagsche pianisten ons wederom onvergetelijke oogenblikken bezorgd, niet alleen wegens zijn subliem spel, doch niet in mindere mate door zijn magistrale compositie; het pianoconcert in c kl. terts, want dit weelderige werk, vloeiend door ononderbroken inspiratie, overstelpend rijk aan gebeeldhouwde melodien en harmonische pracht behoort ongetwijfeld tot de belangrijkste partituren, die er op dit gebied geschreven zijn. Het stelt de hoogste eischen aan den vertolker, die het summum van dichterschap, wilskracht, élan en charme moet kunnen bereiken wil hij zijn partij op alle punten beheerschen.

Het is alsof de meeste pianisten voor de weergave van dit onnoemelijk veeleischende werk terugdeinzen. Men kan het zich begrijpen dat slechts een enkeling het aandurft, want heeft men het eens door den componist zelf in al zijn schoonheid en gaafheid hooren geven, dan zal men zich nog wel eens tweemaal bedenken voor hiermede te willen concurreeren. Immers, in veerkracht, welsprekendheid en klankverfijning wordt **Rachmaninoff** op dit tijdstip door niemand onder zijn collega's geëvenaard. De eenige, die zijn geniaal spel tot op aanzienlijke hoogte kan benaderen is misschien **Horowitz**, doch overtreffen... daarvan is geen sprake. Dat de onvolprezen solist in **Mengelberg** en de zijnen ideale bondgenooten vond, hebben wij thans meer dan ooit kunnen vaststellen. Trouwens, hij heeft zijn dankbaarheid en waardeering ten overstaan van **Mengelberg** voldoende laten blijken gedurende de grootsche hulding, die het Haagsche publiek hem na afloop heeft bereid.

Het eerste gedeelte van den avond werd ingenomen door de Symphonie in cis kl. terts van **Ernest Bloch**, een jeugdwerk van den begaafden Zwitserschen componist, die in **Mengelberg** terecht een geestdriftig bewonderaar en pleitbezorger heeft gevonden. Omtrent deze met onbetwistbaar meesterschap geschreven symphonie, waarin onomstootelijk wordt bewezen, dat **Ernest Bloch** op 21-jarigen leeftijd de maarschalkstaf in zijn ransel verborg, heeft onze Amsterdamsche confrère ons in het avondblad van Vrijdag j.l. uitvoerig ingelicht. Ook hier ter stede is het boeiende muziekstuk, dat ondanks de sterk, doch nergens hinderlijk overheerschende invloeden van **Bruckner** en **Strauss** wel degelijk oorspronkelijkheid bezit — zelfs een **Beethoven** was zijn eerste werken ten deele afhankelijk van **Haydn** en **Mozart** — met groote ingenomenheid begroet.

Concertgebouw Orchestra.

Soloist: Rachmaninoff.

We are informed from The Hague:

When Rachmaninoff plays and immediately brings us under the spell of his grandiose, sweeping, at times fiery-passionate, then again surprisingly tender piano playing, whose brilliant qualities of style and technique transport our thoughts back to the middle of the last century, then it is as if Liszt and Chopin have come back to life.

Tonight, this Grand Prince among contemporary pianists has once again provided us with unforgettable moments, not only because of his sublime playing, but no less because of his masterful composition: the Piano Concerto in C minor. For this opulent work, flowing with uninterrupted inspiration, overwhelmingly rich in sculpted melodies and harmonic splendour, undoubtedly belongs among the most important scores ever written in this field. It places the highest demands on the performer, who must be able to reach the pinnacle of poetic artistry, willpower, verve, and charm if he wishes to master his part in every respect.

It is as if most pianists shy away from performing this immeasurably demanding work. One can understand why only a select few dare to attempt it, for once one has heard the performance delivered by the composer himself in all its beauty and perfection, one will think twice before attempting to compete with him. Indeed, in resilience, eloquence, and sonic refinement, Rachmaninoff is currently unmatched by any of his colleagues. The only one who can approach his brilliant playing to a considerable degree is perhaps Horowitz, but surpassing... that is out of the question. We have now been able to demonstrate more than ever that the unsurpassed soloist found ideal allies in Mengelberg and his contemporaries. Moreover, he sufficiently demonstrated his gratitude and appreciation to Mengelberg during the grand tribute the Hague public prepared for him afterwards.

The first part of the evening was taken up by the Symphony in C sharp minor by Ernest Bloch, an early work by the gifted Swiss composer, who has rightly found an enthusiastic admirer and advocate in Mengelberg. Our Amsterdam colleague informed us at length about this symphony, written with undeniable mastery—in which it is irrefutably proven that Ernest Bloch concealed the marshal's baton in his knapsack at the age of 21—in the evening paper of last Friday. Here too, the fascinating piece of music, which, despite the strong but nowhere obtrusively dominant influences of Bruckner and Strauss, certainly possesses originality, was greeted with great satisfaction even a Beethoven was, in his early works, partly dependent on Haydn and Mozart.

[Translation: Google]